

РЕШЕНИЕ

№ 9597

гр. София, 19.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 19.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **6012** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от Л. Г. Д. (починала в хода на производството) и Е. Т. П., подадена чрез упълномощения процесуален представител адв. В. С., срещу отказ на кмета на Столична община за продължаване на отчуждителна процедура чрез изплащане на обезщетение за отчужден имот с пл.№ 5 от кв.174, впоследствие кв.177, в м. „Южен парк” по плана на [населено място], обективиран в писмо с рег. № СО24-ГР94-2285-1 от 23.05.2024 г. С жалбата се твърди, че оспореният отказ е незаконосъобразен като постановен в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. По преписката липсвало платежното нареждане за изплащане на дължимото парично обезщетение на наследодателката на жалбоподателите - К. Г. Б., а органът се позовавал на косвени доказателства за извършеното плащане. По този начин на основание чл.39 от ЗПИНМ (отм.) процедурата по отчуждаване на имота не била завършена и следвало същата да бъде приключена чрез изплащането на обезщетение за имота. Иска се отмяна на оспорения акт и връщане на преписката на органа за ново процедиране. Претендира се присъждане на сторените по делото разноски.

С протоколно определение от съдебно заседание, проведено на 13.11.2024 г. на мястото на жалбоподателката Л. Г. Д., починала на 28.10.2024 г., като жалбоподатели бяха конституирани нейните наследници Д. П. В. и М. В. Пейнирджи. Така в съдебното производство жалбоподатели са Д. П. В., М. В. Пейнирджи и Е. Т. П., като

първите двама с молби от 22.11.2024 г. са заявили, че поддържат жалбата, упълномощили са адв. В. С. да ги представлява в производството по делото и са потвърдили извършените от нея до този момент процесуални действия.

Ответникът – кметът на Столична община (СО) в писмено становище, съдържащо се в съпроводителното писмо, с което административната преписка е изпратена в съда, както и в открито съдебно заседание чрез упълномощения представител юрк. Р. И. оспорва жалбата. На първо място счита, че същата е недопустима поради липса на правно основание, доколкото отчуждителна заповед за процесния имот била издадена през 1970 г. по реда на ЗПИИМ, който закон не бил обхванат от разпоредбите на § 9 от ПР на ЗУТ и довършването на тези процедури по този ред било недопустимо. Алтернативно счита жалбата за неоснователна. Моли съда да я отхвърли, както и да му присъди юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав, намира, че жалбата е процесуално допустима. Същата е подадена от надлежни страни – наследници на лице, от което процесният имот е бил отчужден и чиито права са засегнати с постановления с оспореното писмо отказ за обезщетяването им, с което за тях е възникнал правен интерес от обжалване на този отказ. Оспореното писмо има белезите на индивидуален административен акт, тъй като съдържа властническо волеизявление, с което не е удовлетворено искането на жалбоподателите. По делото липсват данни за надлежното връчване на обжалваното писмо на жалбоподателите. В самото писмо липсва указание пред кой орган и в какъв срок същото може да бъде обжалвано, поради което е налице хипотезата на чл.140, ал.1 от АПК, при която срокът за обжалване е удължен на два месеца. С оглед на това, че актът е издаден на 23.05.2024 г., а жалбата срещу него е подадена на 07.06.2024 г. следва да се приеме, че същата е подадена в законоустановения срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От данните по делото се установява следното:

Видно от представените по делото удостоверения за наследници с изх.№ РЛН22-УГ51-9498/23.06.2022 г. издадено от район „Л.” на СО и удостоверение за наследници № 2200 от 05.11.2024 г. на район „Т.” на СО, жалбоподателите Д. П. В. и М. В. Пейнирджи (в качеството им на наследници на Л. Г. Д., починала на 28.10.2024 г.) и Е. Т. П. се явяват наследници по закон на К. Г. Б., починала на 09.03.1982 г., която е била собственик на имот с пл.№ 5 от кв.174, впоследствие кв.177, в м. „Южен парк” по плана на [населено място], [улица]. Относно този имот със заповед № 209 от 30.06.1970 г. на председателя на ИК на СГНС, издадена на основание §60, т.1 от ППЗПИИМ (отм.) във вр. с §58, протокол № 9/1970 г. на СПИИМ в намален състав и протокол № 8 от 08.04.1968 г. на ИК на СГНС е одобрен регулационният план (РП) на м. „Южен парк”, съгласно графичната част на плана и в определените със заповедта граници. Съгласно утвърдения със заповедта РП по рег. преписка № 25/1971 г., от К. Г. Б. за сметка на СГНС е отчужден имот с пл.№ 5, кв.177 (стар кв.174), намиращ се на [улица]. В преписката се съдържа молба от Е. Г. Б. (л.45), видно от която същата е поискала да бъде обезщетена парично (в брой) или алтернативно с жилище, като е посочено, че „ако сега не мога да бъда включена за жилище, парите ми да се преведат в Д.С.К...“. За имота е съставен Акт за държавна собственост (АДС) № 7174/15.05.1972 г., а мероприятието, за което е отчужден е реализирано, като е изградена алейна мрежа и осъществено озеленяване.

Поради това, че мероприятието, за което имотът е бил отчужден е реализирано, в производство по чл.2 от Закона за възстановяване собствеността върху някои отчуждени имоти по ЗТСУ, ЗПИНМ, ЗБНМ, ЗДИ и ЗС (ЗВСНОИ ЗТСУ, ЗПИНМ, ЗБНМ, ЗДИ и ЗС) със заповед № РД-54-1102/28.06.1994 г. на кмета на СО не е уважено искане, подадено от наследниците на К. Б. за отмяна на отчуждаването на недвижимия имот. Заповедта е обжалвана. Жалбата срещу нея е отхвърлена с решение от 13.05.1997 г. по адм. дело № 2266/1994 г. на СГС, оставено в сила с решение № 3156/18.06.1998 г., постановено по адм. дело № 1276/1998 г. на ВАС.

Тъй като в различните документи по представената преписка наследодателката на жалбоподателите фигурира с различно малко име (К. и Е.), по делото е представено удостоверение за идентичност, от което се установява, че К. Г. Б. и Е. Г. Б. са имената на едно и също лице.

С оспорения в настоящото производство акт административният орган е приел, че в съответствие с чл.39, ал.1 от ЗПИНМ (отм.) и § 81, ал.2, т.2 от ППЗПИНМ (отм.) имотът бил отчужден от деня на обезщетяване на собствениците, с което и отчуждителната процедура се считала за приключила. В случая бившият собственик на имота Е. Б. била уведомена лично, че с платежно нареждане № 1271/14 от 05.05.1972 г. чрез ДСК – Софийски градски клон по нейна сметка е преведена сумата от 1762 лв. за отчуждения ѝ имот. Също така на основание § 99 от ППЗПИНМ след изтичане на сроковете за обезщетение необезщетените собственици могли въз основа на влязлата в сила оценка да поискат да бъдат снабдени с изпълнителен лист, като по преписката нямало данни да е искано издаването на изпълнителен лист поради неизплащане на обезщетението в срок. С това органът е приел, че е налице приключила процедура по отчуждаването на имота.

При така установеното, след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 от АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл.146 от АПК, съдът приема от правна страна следното:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган – кметът на общината, доколкото жалбоподателите са подали заявление, с което са поискали да им бъде изплатено обезщетение за отчужден имот. Издаден е в предвидената от закона писмена форма, като съдържа изискуемите по чл.59, ал.2 от АПК реквизити, в това число и фактическите правни основания, обосновавали издаването му. В писмото е посочена причината, поради която е отказано да бъде удовлетворено направеното искане, а именно, че е налице довършена отчуждителна процедура.

При издаването на оспорения отказ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да съставляват самостоятелно основание за отмяната му. В съответствие с изискванията на чл.35 и чл.36 от АПК са събрани всички относими доказателства като въз основа на тях са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая. Актът е връчен на процесуалния представител на жалбоподателите (нещо, което се твърди в самата жалба).

Обжалваният акт е постановен и при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

Заявлението, с което е иницирано административното производство се основава на неприключило отчуждително производство поради липса на категорични данни за реално изплащане на определеното парично обезщетение за отчуждения имот, определено на собственика му - праводател на заявителите.

Както със заявлението, така и с жалбата не се посочва конкретното правно основание,

на което се изисква наследниците на собственика на имота да бъдат обезщетени. В същото време жалбоподателите се позовават на чл.39, ал.1 от ЗПИНМ (отм.), съгласно който недвижимите имоти на частни лица и обществени организации, отредени за мероприятия по улично-регулационния план, се считат отчуждени от деня на обезщетяване на собственика съгласно правилника за приложение на този закон.

От представените и приети по делото писмени доказателства се установи, че имот с пл.№ 5, кв.177 (стар кв.174), намиращ се на [улица] отчужден въз основа на заповед № 209 от 30.06.1970 г. на председателя на ИК на СГНС, с която на основание §60, т.1 от ППЗПИНМ (отм.) във вр. с §58 е одобрен регулационен план за м. „Южен парк”. За отчуждаването на имота е образувана преписка № 25/1971 г., по която от К. Г. Б. – праводател на жалбоподателите, за сметка на СГНС е отчужден посоченият имот. К. Б. е уведомена за направеното отчуждаване със съобщение от 26.02.1971 г. (л.47). С молба от 03.03.1971 г. К. Б. е поискала да бъде обезщетена с пари в брой или алтернативно с жилище. С протокол от 08.03.1971 г. оценителна комисия по чл.85 от ППЗПИНМ е определила цената на имота, съответно размера на дължимото парично обезщетение. По преписката е налице съобщение до Е. Б., с което същата е уведомена, че с бордеро № 1271 от 05.05.1971 г. ѝ е изплатено определеното обезщетение за отчуждения имот. За имота е съставен АДС № 7174/15.05.1972 г.

Със заявление от 14.12.1993 г., подадено на основание чл.2 от ЗВСНОИ по ЗТСУ и др. закони, Л. Г., В. И., К. В., Р. В., Л. Г. и К. Г. (всички те наследници на К. Б.) са поискали да им бъде възстановена собствеността върху отчуждения имот пл. № 5, кв.177, м. „Южен парк”. Със заповед № РД-54-1102/28.06.1994 г. кметът на СГО не е уважил това искане, поради това, че мероприятието, за което имотът е отчужден е реализирано като е изградена алейна мрежа и е осъществено предвиденото озеленяване. Заповедта е обжалвана. Жалбата срещу нея е отхвърлена с решение от 13.05.1997 г. по адм. дело № 2266/1994 г. на СГС. Решението на СГС е оставено в сила с решение № 3156/18.06.1998 г., постановено по адм. дело № 1276/1998 г. на ВАС.

Съгласно § 9, ал.1 от ПР на ЗУТ, за отчуждителните производства, започнали при действието на отменените (ДВ, бр. 124 от 1998 г.) разпоредби на глава пета, раздел I от ЗТСУ, по които е издадена заповед за отчуждаване и недвижимият имот е завзет до 30.10.1998 г., се прилагат отменените разпоредби на ЗТСУ и отмененият чл.102 от ЗС. В ал.2 е уредена хипотезата, при която недвижимият имот не е завзет до същата дата, като в този случай заповедта за отчуждаване и за обезщетяване се отменя и производството се прекратява от кмета на общината.

Тази правна регламентация води до извод, че в случая не може да намери приложение разпоредбата на § 9 от ПР на ЗУТ, защото тя изисква отчуждаването да е извършено по глава пета, раздел I от ЗТСУ, а в конкретния случай е безспорно, че процесният имот е отчужден на основание ЗПИНМ и Правилника за прилагането му. Отчуждаването е направено през 1970 г., което е преди влизане в сила на ЗТСУ (обн., ДВ, бр.29/10.04.1973 г.), поради което редът по § 9 от ПР на ЗУТ е неприложим.

Така единственият ред за евентуална отмяна на отчуждението е този по ЗВСНОИ по ЗТСУ, ЗПИНМ, ЗБНМ, ЗДИ и ЗС. Съгласно чл.4 от този реституционен закон (обн. ДВ, бр. 15 от 21.02.1992 г.), искането за отмяна на отчуждаването се прави в 6-месечен срок от влизането на закона в сила. Този срок е възстановен с § 2 от ПЗР на ЗОСОИ (обн. ДВ, бр. 107/18.11.1997 г.) и е изтекъл на 22.05.1998 година. По делото се установи, че такава процедура е реализирана като е налице влязъл в сила отказ на кмета да се отмени отчуждаването на същия имот на основание чл.2 от ЗВСНОИ по

ЗТСУ, ЗПИНМ,ЗБНМ, ЗДИ и ЗС.

Независимо от това, дори и да се приеме, че е налице хипотезата на ал.2 на § 9 от ПР на ЗУТ, в която производството е започнало със заповед за отчуждаване, обезщетението е определено, но не е изплатено и имотът не е завзет от държавата, т.е. фактическата власт все още се упражнява от собственика, правилно административният орган е приел, че искането за изплащане на обезщетение поради неприключила процедура е неоснователно.

По преписката е налице протокол на оценителна комисия, която по реда на чл.85 от ППЗПИНМ е определила размерът на поисканото от собственика на отчуждавания имот парично обезщетение. Неоснователно в тази връзка е основното твърдение в жалбата, което цели да обоснове тезата за неприключила отчуждителна процедура, а именно за неизплатени суми по оценката на отчуждавания имот. По делото са налице сведения за това, че на Е. Б. с платежно нареждане № 1271 от 05.05.1971 г. е изплатено дължимото обезщетение за отчуждения имот. От друга страна не е изпълнена и втората предпоставка на §9, ал.2 от ПР на ЗУТ, а именно имотът да не е завзет. По делото безспорно е установено, че мероприятиято е реализирано, като върху отчуждания имот е изградена алейна мрежа и е осъществено предвиденото парково озеленяване.

При тези данни съдът приема, че тъй като за прилагането на §9 от ПР на ЗУТ следва да са налице две предпоставки в условията на кумулативност, а именно: неполучено обезщетение и незавзет до определения в разпоредбата срок имот и доколкото по делото се установи, че и двете предпоставки не са налице, търсеният от жалбоподателите ред за отмяна на отчуждаване на процесния имот също е неприложим.

По изложените съображения жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определено съгласно чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. П. В., М. В. Пейнирджи и Е. Т. П. срещу писмо с рег. № СО24-ГР94-2285-1 от 23.05.2024 г. на кмета на Столична община, обективиращо отказ за продължаване на отчуждителна процедура чрез изплащане на обезщетение за отчужден имот с пл.№ 5 от кв.174, впоследствие кв.177, в м. „Южен парк” по плана на [населено място].

ОСЪЖДА Д. П. В., М. В. Пейнирджи и Е. Т. П. да заплатят на Столична община сумата от 100 (сто) лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Съдия:

